

Sm

Marianne spaarde vroeger lepeltjes. Zou het haar vroegere hobby zijn geweest, waardoor ze nu vriendin Ineke kan helpen met zoekgeraakt bestek? Onder het motto 'een lepel vol daad is beter dan een schepel vol raad' een nieuw ervaringsverhaal uit de koker van reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele-den Boer! **Tekst:** Marianne Notschaele-den Boer

"Weet jij iemand die advies, raad of tips kan geven over een antiek lepeldoosje dat jáááááren geleden zoek is geraakt in huis?" Vriendin Ineke zond me via Facebook een privéberichtje. "Mijn paps heeft jaren geleden dat ding opgeborgen toen hij op vakantie ging. Mijn mams

roept af en toe dat ze er een medium bij gaat halen. Mijn pa raakt overtuigd dat dat ding gejat is." In een opwelling typte ik terug: "Heb je een foto van dat doosje? Ik kan proberen er eens op in te zoomen. Misschien zie ik wat, je weet nooit..." "Helaas niet. We hebben er

geen foto van. Mijn moeder heeft het lepeldoosje van mijn opa gekregen. Het ding zit vol zilveren lepeltjes. Mijn vader heeft het op zo'n ongebruikelijke plaats neergelegd dat hij niet meer weet waar."

LEPELTJE-LEPELTJE

In mijn hoofd vormde zich het beeld van een klein rechthoekig kistje gevuld met zilveren theelepeltjes.

'Paragnosten zijn er wat mij
betreft in *small, medium* en
large, daar waar het hun
schouwende talenten betreft'

Ik typte terug: "Het enige wat ik weet, is dat het toch in huis moet zijn. Het is niet gestolen." Waar haalde ik die zekerheid vandaan? "Het kistje bevindt zich niet op de begane grond, maar op een verdieping in huis. Ik zie een kamer voor me met een schuine dakwand. Die

schuine ruimte is benut om een berging van te maken. Als je vanuit de kamer gezien in die bergruimte komt, staat het kistje links om de hoek. Het staat uit het zicht, als je die berging in kijkt, net om het hoekje. Daarom is het misschien nog niet eerder gevonden. Het materiaal eromheen, van de berging, is van gipsplaat." Ik eindigde met "Nou ja, misschien kan je hier wat mee", en voegde een flauw grapje toe over lepeltje-lepeltje liggen, dat dat zo fijn slaapt. Vriendin Ineke beloofde de informatie door te geven aan haar ouders en ik verwachtte hier niets meer op te horen.

SMALL, MEDIUM, LARGE

Ook al beschik ik over enige helderziende kwaliteiten – die ik eigenlijk alleen inzet voor het doen van (snellere) therapie met cliënten – ik ben geen helderziende die op verzoek een kijkje neemt in de andere werkelijkheid. Paragnosten zijn er wat mij betreft in *small, medium* en *large*, daar waar het hun schouwende talenten betreft. De een kan beter helderzien dan de ander, en omdat ik me meer therapeut en schrijver voel dan medium, reken ik me gemakshalve tot de kleinste variant...

GEVONDEN!

Enkele weken later was het Moederdag. Op mijn smartphone zag ik een gemiste oproep van Ineke, ►

en een ingekomen voicemail. Zij en bellen op zondag? Ze *WhatsApp* meestal. Nieuwsgierig geworden luisterde ik haar ingesproken berichtje af. "Jubel, jubel! De lepeltjes zijn gevonden!" Ineke struikelde bijna over haar woorden, zo opgewonden klonk haar stem. "Vorige week had ik al aan mijn vader gezegd waar hij moest gaan zoeken, maar vandaag besloten we met z'n allen nog een keer te zoeken door ons goed in te beelden wat jij had gezegd. En we hebben het gevonden! Je hebt mijn moeder aan het huilen gekregen, want ze is zo ontzettend blij dat het doosje met antieke lepeltjes, met alle herinneringen die erbij horen, weer gevonden is. Dank je, dankjewel!" Twintig minuten later zond

**'Lang geleden leerde ik,
in een vorig leven als
Soemerische tempelpriesteres,
schouwen op afstand'**

Ineke een foto naar mijn mobiel. Een foto waarop haar moeder, blij lachend en een tikje ontroerd, te zien was met haar teruggevonden lepeltjes. Ik schrok een beetje van de foto, want direct dacht ik: ja, precies zó had ik het 'gezien'. Hoewel Ineke het steeds had gehad over een *doosje* met lepeltjes, had ik in mijn hoofd de hele tijd een plaatje gezien van een mini-kistje, gevuld met zilveren theelepeltjes. En exact zo zag het kistje eruit dat haar moeder op de foto toonde. Wat fijn dat Inekes moeder, op Moederdag nota bene, een voor haar belangrijk item terugvond, dat ze al jaren kwijt was.

PARANORMAAL TALENT UIT EEN VORIG LEVEN?

Toen ik zestien jaar oud was, spaarde ik zilveren theelepeltjes. Mijn opa maakte in die tijd speciaal een groot, withouten bord voor me, voor aan de muur. Daarop kon ik tientallen lepeltjes in klemmetjes klikken.

Lepeltjes, met op het uiteinde afbeeldingen van bloemen en landen, die jaren later gewoon in de keukenlade terecht kwamen. Was ik vanwege mijn vroegere verzameling bevattelijk geweest voor een juiste paranormale ingeving van verdwenen lepeltjes van een ander? Ik vond het een aparte ervaring dat ik het lepeldoosje van iemand anders voor me zag, in een voor mij totaal onbekend huis, op een mij onbekende plek. Of betrof het een restje paranormaal vermogen? Oude kennis, die even om de hoek piepte? Lang geleden leerde ik namelijk, in een vorig leven als Soemerische tempelpriesteres, schouwen op afstand. Die tempelziederes van toen zou met haar helderziende kwaliteiten nú zeker in de categorie *large* vallen als medium. ●

© RHA Publishing – Marianne Notschaele-den Boer;
reïncarnatietherapeut, www.vorigelevens.nl

